

- 2) Artikel 15, lid 1, sub j, van richtlijn 2003/96 moet aldus worden uitgelegd dat de brandstof die door een luchtvaartuig wordt gebruikt voor retourvluchten naar een onderhoudsbedrijf in de luchtvaartsector, niet binnen de werkingssfeer van deze bepaling valt.

(¹) PB C 113 van 1.5.2010.

Arrest van het Hof (Derde kamer) van 8 december 2011 — France Télécom/Europese Commissie, Franse Republiek

(Zaak C-81/10 P) (¹)

(Hogere voorziening — Staatssteun — Bedrijfsbelastingregeling voor France Télécom — Begrip „steun” — Gewettigd vertrouwen — Verjaringstermijn — Motiveringsplicht — Rechtszekerheidsbeginsel)

(2012/C 32/09)

Procestaal: Frans

Partijen

Rekwirante: France Télécom (vertegenwoordigers: S. Hautbourg, L. Olza Moreno en L. Godfroid, advocats)

Andere partijen in de procedure: Europese Commissie (vertegenwoordigers: E. Gippini Fournier en D. Grespan, gemachtigden), Franse Republiek (vertegenwoordigers: G. de Bergues en J. Gсталter, gemachtigden)

Voorwerp

Hogere voorziening ingesteld tegen de arresten van het Gerecht van eerste aanleg (Derde kamer) van 30 november 2009, Frankrijk en France Télécom/Commissie (T-427/04 en T-17/05), waarbij het Gerecht de door de Franse Republiek en rekwirante ingestelde beroepen tot nietigverklaring van beschikking 2005/709/EG van de Commissie van 2 augustus 2004 betreffende de steunregeling die door Frankrijk ten uitvoer is gelegd ten gunste van France Télécom (PB 2005, L 269, blz. 30) — Schending van de begrippen „staatssteun” en „voordeel” in verband met de bedrijfsbelastingregeling die van 1994 tot en met 2002 van toepassing was op France Télécom — Schending van het vertrouwensbeginsel — Verjaringstermijn voor de steunregeling — Motiveringsplicht en schending van het rechtszekerheidsbeginsel

Dictum

- 1) De hogere voorziening wordt afgewezen.
- 2) France Télécom SA wordt verwezen in de kosten.
- 3) De Franse Republiek draagt haar eigen kosten.

(¹) PB C 148 van 5.6.2010.

Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 8 december 2011 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundespatentgericht — Duitsland) — Merck Sharp & Dohme Corporation (voorheen Merck & Co.)/Deutsches Patent- und Markenamt

(Zaak C-125/10) (¹)

(Intellectuele en industriële eigendom — Octrooien — Verordening (EEG) nr. 1768/92 — Artikel 13 — Aanvullend beschermingscertificaat voor geneesmiddelen — Mogelijkheid om dat certificaat af te geven wanneer periode die is verstreken tussen datum van aanvraag voor basisoctrooi en datum van eerste vergunning voor in handel brengen in Unie minder dan vijf jaar bedraagt — Verordening (EG) nr. 1901/2006 — Artikel 36 — Verlenging van duur van aanvullend beschermingscertificaat)

(2012/C 32/10)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Bundespatentgericht

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Merck Sharp & Dohme Corporation (voorheen Merck & Co.)

Verwerende partij: Deutsches Patent- und Markenamt

Voorwerp

Verzoek om een prejudiciële beslissing — Bundespatentgericht — Uitlegging van artikel 13, lid 1, van verordening (EG) nr. 469/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 6 mei 2009 betreffende het aanvullende beschermingscertificaat voor geneesmiddelen (PB L 152, blz. 1) — Mogelijkheid om een dergelijk certificaat af te geven wanneer de periode tussen de datum van de aanvraag voor het basisoctrooi en de datum van de eerste vergunning voor het in de handel brengen in de Gemeenschap minder dan vijf jaar bedraagt

Dictum

Artikel 13 van verordening (EEG) nr. 1768/92 van de Raad van 18 juni 1992 betreffende de invoering van een aanvullend beschermingscertificaat voor geneesmiddelen, zoals gewijzigd bij verordening (EG) nr. 1901/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006, gelezen in samenhang met artikel 36 van verordening nr. 1901/2006, moet aldus worden uitgelegd dat voor geneesmiddelen een aanvullend beschermingscertificaat kan worden afgegeven wanneer de periode die is verstreken tussen de datum van de aanvraag voor het basisoctrooi en de datum van de eerste vergunning voor het in de handel brengen in de Europese Unie minder dan vijf jaar bedraagt. In dat geval gaat de in verordening nr. 1901/2006 vastgestelde termijn van de pediatrische verlenging in vanaf de datum die wordt berekend door van de vervaldatum van het octrooi het verschil tussen vijf jaar en de duur van de periode tussen de indiening van de octrooi-aanvraag en de verkrijging van de eerste vergunning voor het in de handel brengen af te trekken.

(¹) PB C 161 van 19.6.2010.